

הרי שיש ברייתא מפורשת שאין דין הבגד שניתז הדם במקצתו כמו דין בישול שנתבשל במקצתו, אלא בישול במקצתו טעון מריקה ושטיפה בכולו.

ומסיקנן: אמר ליה רמי לרבי יצחק אי תניא — תניא ואין חולקים על הברייתא מכח סברא.

והוינן בה: וטעמא מאי שצריך מריקה ושטיפה בכל הכלי אם בישל במקצת כלי?

אמר קרא "אם בכלי נחשת בושלה", ודורשים, ואפילו נתבשל במקצת כלי טעון מריקה ושטיפה בכל הכלי [משום שמפעפע בכולו].

שנינו במשנה: אחד קדשי קדשים ואחד קדשי קלים טעונים מריקה ושטיפה.

תנו רבנן: נאמר "וזאת תורת החטאת" בראש הפרשה.

אין לי מקור שצריך מריקה ושטיפה אלא חטאת.

כל הקדשים, מנין שהכלים שנתבשלו בהם בשר קדשים טעונים מריקה ושטיפה?

תלמוד לומר, "כל זכר בכהנים יאכל אותה, קדש קדשים היא". ומבואר בגמרא להלן.

יכול שאני מרבה תרומה, שאם נתבשלה תרומה בכלי שטעון הכלי מריקה ושטיפה?

תלמוד לומר "כל זכר בכהנים יאכל אותה", וזה נאמר לאחר מריקה ושטיפה, ודורשים "אותה", פרט לתרומה, דברי רבי יהודה.

רבי שמעון אומר: קדשי קדשים טעונים מריקה ושטיפה, קדשים קלים אינם טעונים מריקה ושטיפה.

מאי טעמא דרבי יהודה? דכתיב "קדש קדשים". ולכאורה משמע דוקא קדשי קדשים, אין. אבל קדשי קלים, לא. אולם מדאיצטריך "אותה" למעוטי תרומה, מכלל, דקדשים קלים טעונים מריקה ושטיפה. וזה שכתוב קדש קדשים, לאו דוקא, אלא מרבים מזה כל קדשים חוץ מתרומה.

ורבי שמעון אמר לך, שהלימוד מ"אותה" כדאמרן לעיל, שדורש רבי שמעון "אותה", כשרה ולא פסולה, ומיעט רבי שמעון חטאת שהיתה לה שעת הכושר ונפסלה שאין דמה טעון כיבוס.

ופרכינן: וכי תרומה לא בעי מריקה ושטיפה בין לרבי יהודה בין לרבי שמעון?

והתניא, קדרה שבישל בה בשר, לא יבשל בה חלב. ואם בישל, נאסר הכל אם היה בו בנותן טעם.

בישל בה תרומה, לא יבשל בה חולין. ואם בישל, בנותן טעם. ונאסרים החולין לזרים. הרי שכלי שבישל בו תרומה טעון הגעלה⁽⁵⁵⁾ כדי לפלוט את התרומה הבלועה בכלי, שלא תאסור את החולין שיתבשלו בו.

ומתריצין: אמר אביי: לא צריכא, וודאי שתרומה גם כן צריך הגעלה, והמיעוט של תרומה מתורת מריקה ושטיפה, אלא לכדאמר מר: בישל בשר קדשים במקצת כלי, טעון מריקה ושטיפה כל הכלי.

55. הקשה המקדש דוד [לא ג] הלא יש הבדל גדול בין תרומה לקדשים, שבשאר איסורים אם